

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา วงการพลศึกษาและการกีฬาของประเทศไทยต่างตื่นตัวกับการนำเอาวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้กำหนดแนวทางในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา และพัฒนาการฝึกซ้อมกีฬา เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย การพักผ่อนหย่อนใจ การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา การฟื้นฟูสมรรถภาพและการใช้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีทางการกีฬา โดยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ ความเป็นเลิศทางการกีฬา และการมีสุขภาพที่ดีของประชาชนอย่างมีหลักการและเหตุผลทางวิทยาศาสตร์โดยการนำความรู้ทั้งวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์สังเคราะห์มาอธิบายปรากฏการณ์ทางกีฬา อาทิเช่น สรีรวิทยาการออกกำลังกาย ชีวกลศาสตร์การกีฬา จิตวิทยาการกีฬา สังคมวิทยาการกีฬา ฯลฯ โดยมุ่งเน้นพัฒนากีฬาให้มีมาตรฐานสูงสุดและการค้นหาความรู้ใหม่ๆที่จะช่วย ส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพดี (ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2536 : 1) นอกจากนี้ ไพบูลย์ ศรีเทพ (2538 : 77) ยังได้กล่าวสนับสนุนเพิ่มเติมว่า วิทยาศาสตร์การกีฬามีความสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาด้านกีฬาเพื่อการแข่งขัน เพื่อความเป็นเลิศ จะสำเร็จได้ต้องเริ่มจากการตั้งไข่ ยืน เดิน และวิ่งได้ในที่สุด ไปพร้อมๆกัน ทั้งการบริการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การให้การสนับสนุน จากผู้บังคับบัญชาและผู้ควบคุมนักกีฬา หรือผู้จัดการทีม โค้ช รวมทั้งนักกีฬาที่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ วิทยาศาสตร์การกีฬาสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาด้านกีฬา เพื่อการแข่งขัน เพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2534 : 17) ที่กล่าวว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย เพราะสามารถนำไปใช้ยกระดับมาตรฐานการกีฬาของประเทศไทยเป็นการพัฒนาศักยภาพของผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬารวมทั้งพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา การกำหนดทิศทางของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาจะช่วยให้การพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยเป็นไปอย่างมีระบบ มีกลไกในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของประเทศไทยเพื่อใช้สำหรับการวางแผนและกำหนดนโยบายโดยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ปัจจุบันหน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐบาลและเอกชนได้มองเห็นความสำคัญของกิจกรรมกีฬาโดยเฉพาะรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการกีฬาเป็นอย่างยิ่ง โดยจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมาแล้ว 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 – 2539) ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 – 2544) และ ในปัจจุบันอยู่ในระยะของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 – 2549) โดยแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 3 ประกอบด้วย 6 แผนหลักคือ

1. แผนพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน
2. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน
3. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่ออาชีพ
5. แผนพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. แผนพัฒนาการบริหารการกีฬา (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2545 : 2-5)

การพัฒนาการกีฬาในระดับต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายนั้นจำเป็นจะต้องอาศัยหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้าช่วย ดังในประเทศที่มีการพัฒนาทางการกีฬาในแนวหน้าไม่ว่าจะเป็นการกีฬาเพื่อสุขภาพ หรือการกีฬาเพื่อการแข่งขันต่างก็นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้าไปใช้เพื่อการพัฒนาทั้งสิ้น ดังเช่นผลการวิจัยของเลิศรัตน์ รัตนวานิช (เลิศรัตน์ รัตนวานิช ,2535 : 40-45 อ้างถึงในเชษฐวุฒิ วัชรคุณ, 2545 : 2) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนากีฬาของชาติพบว่าปัญหา อุปสรรคในการพัฒนาการกีฬาของชาติที่สำคัญ คือ การพัฒนาบุคลากรที่มีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา โดยผลจากการรายงาน พบว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาน้อยมาก และมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬาที่พร้อมจะนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติมีเป็นจำนวนน้อยเช่นกัน นอกจากนั้น สมคิด พรหมจ้อย และคณะ (สมคิด พรหมจ้อย และคณะ, 2540 : 146-153 อ้างถึงในเชษฐวุฒิ วัชรคุณ, 2545 : 2) ได้ทำการวิจัยติดตามผลและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 – 2539) พบว่า ปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดของการพัฒนากีฬาของประเทศที่สำคัญคือ การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬาเข้ามาใช้พัฒนากีฬาน้อย และในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) จะต้องมีแผนพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬาเป็นแผนหลัก และในงานวิจัยยังพบว่าผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการในการกีฬาต่างเห็นพ้องต้องกันว่า วิทยาศาสตร์การกีฬานั้นเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนานักกีฬาให้มีสมรรถภาพทางร่างกายที่ดี ทัดเทียมกับนักกีฬาต่างประเทศ

งานทางด้านการศึกษาในปัจจุบันและในอนาคตเป็นงานที่จะขยายตัวกว้างขึ้นจึงจำเป็นต้องมีบุคลากรที่มีความสามารถนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาประยุกต์ใช้ได้ถูกต้อง อันจะทำให้ นักกีฬาพัฒนาศักยภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย และจากผลการวิจัยของ เลิศรัตน์ รัตนวานิช (2535 : 40-45) ได้พบว่า ในการพัฒนาวิทยาศาสตร์การกีฬา และสร้างบุคลากรในด้านนี้ต้องใช้การลงทุนที่สูงและต้องดำเนินการในสถาบันชั้นสูง รัฐบาลและสถาบันการศึกษาต่างๆ จะต้องเป็นแกนนำในการริเริ่มดำเนินการอย่างจริงจัง เพื่อให้การพัฒนา นักกีฬาของประเทศเป็นไปอย่างมีระบบตามหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา โดยต้องให้การสนับสนุน การจัดตั้งสถาบันศึกษาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาให้เพิ่มมากขึ้น มีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการ พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการกีฬา อาทิ หลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬา หลักสูตรการฝึกกีฬา หรือผลจากการรายงานของ เศรษฐวุฒิ วัชรคุณ (2545 : 3) ที่ได้กล่าวไว้เป็นอย่างดีว่า บทบาท ของวิทยาศาสตร์การกีฬามีความสำคัญต่อการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในระดับสากล และแผน พัฒนาการกีฬาแห่งชาติได้กล่าวไว้ชัดเจน ดังจะเห็นจากนักกีฬาระดับสากล ที่ประสบความสำเร็จ มากที่สุดนั้น จะได้ประโยชน์จากโปรแกรมการฝึกอบรมในประเด็นหลักๆ คือ ได้รับการฝึกสอน จากโค้ช สามารถใช้อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการกีฬาระดับชั้นเลิศในการฝึกซ้อม ได้เข้าแข่งขันในระดับสูงและได้รับบริการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาที่มีคุณภาพ และโค้ช จะขอคำแนะนำจากนักวิทยาศาสตร์การกีฬาเหล่านี้

เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 – 2549) ในยุทธศาสตร์ที่ 5 จึงมีการกำหนดการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ซึ่งมีแนวทางที่สำคัญ ดังนี้

1. ให้มีการพัฒนาหน่วยงานที่รับผิดชอบและดำเนินงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา โดยการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานหลักประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหน่วยงานที่รับผิดชอบในการให้บริการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาครอบคลุมทุกภาค ถึงระดับจังหวัด

2. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา โดย

- 2.1 จัดทำหลักสูตรและผลิตบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสาขาที่ขาดแคลน เช่น จิตวิทยาการกีฬา วิศวกรรมและเทคโนโลยีการกีฬา ให้เพียงพอกับความต้องการของสังคม

- 2.2 จัดหาและให้ทุนอุดหนุนการศึกษาและทุนอุดหนุนการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ

3. สรรหาและพัฒนาเครื่องมือ และอุปกรณ์กีฬาที่เหมาะสม และถูกต้องตามหลักวิชาการโดย

3.1 ศึกษา และวิจัยประเภท ชนิด วิธีการใช้และการได้มาซึ่งเครื่องมือและอุปกรณ์กีฬาที่เหมาะสม และถูกต้องตามหลักวิชาการ

3.2 ผลิตหรือส่งเสริมให้มีการผลิตเครื่องมือ และอุปกรณ์กีฬาที่เหมาะสม

3.3 ทำการศึกษา วิจัย และพัฒนาวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายในห้องปฏิบัติการและภาคสนาม สำหรับนักกีฬา เด็ก เยาวชน และประชาชน รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส

4. สร้างเกณฑ์สมรรถภาพที่พึงประสงค์ของนักกีฬา เด็ก เยาวชน และประชาชน โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันสร้างเกณฑ์และดำเนินการให้เกณฑ์สมรรถภาพทางกายบรรลุที่พึงประสงค์ของนักกีฬา เด็ก เยาวชน และประชาชน รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาส

5. ส่งเสริมให้มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาในการพัฒนาการกีฬา โดย

5.1 เผยแพร่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาอย่างจริงจังและต่อเนื่องโดยผ่านสื่อทุกรูปแบบ รวมทั้งความรู้เรื่องโทษและการป้องกันการใช้สารต้องห้ามในนักกีฬา แก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้จัดการกีฬาและประชาชน

5.2 บรรลุความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาไว้ในหลักสูตรทุกระดับการศึกษา

5.3 ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีการกีฬาเพื่อพัฒนาคุณภาพของสนามกีฬา อุปกรณ์กีฬา เครื่องป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา และเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพสำหรับนักกีฬา เด็ก เยาวชน และประชาชน รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาส

5.4 ส่งเสริมโภชนาการในการพัฒนาโครงสร้างร่างกายและประสิทธิภาพการทำงานของร่างกายให้เหมาะสมกับชนิดและประเภทกีฬา (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2545 : 17-20)

สถานการณ์ในปัจจุบันทั้งภาครัฐบาลและเอกชนมีความต้องการบุคลากรทางด้านพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นอย่างมากดังผลการวิจัยของนพเวศน์ ชวีญวงศ์ (2540 : 50) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการนักพลศึกษาของสถานประกอบการธุรกิจกีฬาเอกชนพบว่า สถานประกอบการธุรกิจกีฬาเอกชน มีความต้องการนักพลศึกษาและนักวิทยาศาสตร์การกีฬา มาปฏิบัติหน้าที่เป็นจำนวนมาก และจากผลการวิจัยของนพภูต นิลวงษานูวัติ (2541 : 94) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาของนักวิทยาศาสตร์การกีฬาในการแข่งขันกีฬา

เอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ณ ประเทศไทย พบว่าปัญหาการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาของ นักวิทยาศาสตร์การกีฬาในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ณ ประเทศไทย มีปัญหาอยู่ในระดับมาก จากงานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้นทางภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งได้มีความพร้อมในการจัดการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา อยู่แล้ว ได้เล็งเห็นความสำคัญในการเปิดสอนหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา และวิทยาศาสตร์การกีฬา ซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่ที่เริ่มทำการเปิดการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2547 เป็นปีแรก เพื่อสนองต่อนโยบายทางการศึกษาในการเพิ่มการผลิตนักพลศึกษา และ นักวิทยาศาสตร์การกีฬาและเพื่อสนองตามความต้องการทางวิชาชีพครู ความต้องการทางการศึกษา และความต้องการบุคลากรด้านการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยให้ไปสู่ระดับสากลมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามในการเปิดสอนหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา และ วิทยาศาสตร์การกีฬาจะต้องมีการจัดการบริหาร การดำเนินงานจึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบการบริหารซึ่งจะต้องศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มบุคคลที่จะมาเรียน เพื่อที่จะได้ทราบความคิดเห็นหรือความต้องการของผู้เรียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารและการจัดทำหลักสูตรให้มีความเหมาะสม เพื่อสนองต่อความต้องการของสังคมในปัจจุบัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาความต้องการศึกษาต่อของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬาว่านักเรียนมีความต้องการศึกษาต่อหรือไม่ อย่างไร โดยผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่จะนำไปเป็นแนวทางสำหรับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ที่จะทำการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่จะทำการผลิตบุคลากรทางด้านพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่จะทำให้การกีฬาของประเทศไทยได้พัฒนาไปให้ถึงขีดสูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา
2. เพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา จำแนกตามเพศและเขตพื้นที่ภาคใต้
3. เพื่อศึกษาปัญหาที่คาดว่าจะเกิดในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสัดส่วนความต้องการในการศึกษาต่อในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา แตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทางภาคใต้ตอนบนกับภาคใต้ตอนล่างมีสัดส่วนความต้องการในการศึกษาต่อในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา แตกต่างกัน

ความสำคัญและประโยชน์

1. ทราบระดับความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และผลการเปรียบเทียบความต้องการศึกษาต่อซึ่งจำแนกตามเพศและเขตพื้นที่ภาคใต้ เพื่อจะได้นำข้อมูลส่วนนี้ไปเป็นแนวทางในการดำเนินการปรับปรุง แก้ไขหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และการประชาสัมพันธ์หลักสูตรต่อภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อผลิตนักพลศึกษาและนักวิทยาศาสตร์การกีฬาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและสังคมต่อไป
2. ทราบปัญหาที่คาดว่าจะเกิดในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทางภาคใต้ตอนบนกับภาคใต้ตอนล่าง เพื่อจะได้นำข้อมูลไปวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาในการศึกษาต่อของเด็กเพื่อที่จะได้หาแนวทางในการแก้ไขและทำการช่วยเหลือต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาใน 14 จังหวัดภาคใต้ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 340 โรงเรียน จำนวน 39,506 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งเรียนอยู่ทางภาคใต้ตอนบน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต 5 โรงเรียน จังหวัดกระบี่ 6 โรงเรียน และจังหวัดพังงา 5 โรงเรียน ทางภาคใต้ตอนล่าง ได้แก่ จังหวัดนราธิวาส 5 โรงเรียน จังหวัดปัตตานี 5 โรงเรียน และจังหวัดสงขลา 6 โรงเรียน จำนวน 963 คน ซึ่งได้มาจากกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) (ศิริชัย กาญจนวาสี , 2545 : 129)

2. ตัวแปรที่ใช้ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ

2.1.1 เพศของนักเรียน คือ เพศชายและเพศหญิง

2.1.2 เขตพื้นที่ทางภาคใต้ คือ ภาคใต้ตอนบนและภาคใต้ตอนล่าง

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา

2.2.2 ปัญหาในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความต้องการศึกษาต่อ หมายถึง ความพึงประสงค์ในการเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย

หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดและแนวทางในการจัดการศึกษาและกระบวนการเรียนการสอนหลายรูปแบบที่จัดทำเพื่อเป็นสื่อกลางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตามความมุ่งหมายของการศึกษาในแต่ละระดับนั้นๆ

พลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา หมายถึง สาขาวิชาที่นำเอาความรู้ของศาสตร์ด้านพลศึกษา และศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามารวมกัน แล้วนำมาวิเคราะห์ประยุกต์ใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยมุ่งส่งเสริมให้บุคคลได้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยเฉพาะมุ่งพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาเพื่อการแข่งขันสู่ความเป็นเลิศทางกีฬากีฬา

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา หมายถึง โครงร่างหลักสูตรใหม่ปี 2546 ระดับปริญญาตรีที่ทางภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้จัดทำขึ้นซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่ที่ได้เปิดทำการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2547

เขตพื้นที่ทางภาคใต้ หมายถึง ส่วนของภูมิภาคหรือพื้นที่ทางภาคใต้ ซึ่งสามารถแยกได้เป็น 2 ส่วน คือ

1. ภาคใต้ตอนบน หมายถึง ส่วนของภูมิภาคทางภาคใต้ที่อยู่ทางตอนบนของเขตพื้นที่ภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง

2. ภาคใต้ตอนล่าง หมายถึง ส่วนของภูมิภาคทางภาคใต้ที่อยู่ทางตอนล่างของเขตพื้นที่ภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี จังหวัดสตูล จังหวัดพัทลุง และจังหวัดตรัง